

Z TUL na pět kontinentů. Architektka Eva Le Peutrec

11.2.2026 - Adam Pluhař | Technická univerzita v Liberci

Když zakončovala studium na liberecké fakultě architektury diplomovým projektem nové univerzitní budovy G, měla už tehdy zkušenosti z architektonické praxe v USA. A to byl teprve začátek. Dnes má Eva Le Peutrec za sebou realizace budov na pěti kontinentech, včetně mrakodrapů. A svoji inspirativní životní cestu se vrátila představit tam, kde to všechno začalo - na libereckou univerzitu. Přednášku Evy Le Peutrec uspořádala Fakulta umění a architektury TUL ve spolupráci s Obcí architektů.

Architektka projektovala přes dvě desítky staveb vyšších než sto metrů (čtyři stojí), milionové město v Číně, velká multifunkční centra (250 000 m²), hotel pro rodinu Lamborghini, dopravní stavby, kancelářské či rezidenční komplexy, ale i knihovny, galerie, divadla nebo kavárny a bary. Účastnila se mezinárodních architektonických soutěží, například navrhovala odvážnou obnovu požárem zničené Katedrály Notre-Dame v Paříži. Je také designérkou a spisovatelkou. *„Kreativita není spojená jen s architekturou nebo uměním, ale pomáhá nám v životě vymyslet nová řešení našich každodenních problémů,”* řekla mimo jiné Eva Le Peutrec na přednášce, když popisovala podstatu své knihy *Architektura kreativního myšlení*. Po přednášce byla dlouho v obležení studentů i pedagogů. Nám pak odpovídala v ateliéru Karla Hubáčka.

Znovu se vracíte na svoji alma mater, jsme v Ateliéru Karla Hubáčka. Jak na vás dnes škola a ateliér působí?

Jsem ráda, že tu znovu mohu být a že ateliér žije. My jsme ho tehdy na poměrně mladé fakultě „zabydlovali“. Kreativita a studentský duch je tu velmi znát.

Jak na svá studia vzpomínáte?

Tato fakulta byla naprostým unikátem a snad pořád je. Byla specifická v tom, že propojovala praxi s výukou. Učili nás lidé, co měli vlastní ateliéry a své firmy. A to byl neskutečný přínos. A my jsme se naučili to, co architekt skutečně dělá v praxi. Součástí školního programu byla minimálně roční stáž v kancelářském studiu. Když jsme školu vystudovali, byli jsme připraveni pro život. Lidé, co nás učili, byly nebo jsou opravdu velké osobnosti. Vzpomínám třeba na inženýra Vodu, profesora Škalouda nebo Suchomela. Džentlmeni prvorepublikového stříhu. Bylo nesmírně zajímavé být součástí té vznikající nové školy.

Myslím, že vaše rozhodnutí byla hodně odvážná. Na konci čtvrtého ročníku jste se v rámci povinné praxe vydala sbírat architektonické zkušenosti do Kalifornie, vrátila jste se do Liberce dokončit inženýrské studium a pak pod dojmem filmu *Ztraceno v překladu* odjela pro změnu do Asie. Odpověděla jste na inzerát, který hledal architekta stavebních projektů v Šanghaji a změnil se vám život.

Ano, to mi změnilo život (úsměv). Čína byla opravdu takovým akcelérátorem mé kariéry. Byl tam tehdy stavební boom a dostala jsem se k zakázkám, ke kterým bych se patrně v Americe nebo v Evropě nedostala za celý život. Čína se začala více otevírat světu a potřebovala zahraniční know-how. Byli tam odborníci opravdu z celého světa ve všech různých oborech. A Šanghaj, kde jsem působila, byla neskutečně metropolitní. Pro mě tam byla větší energie než třeba v New Yorku. Byla to opravdu zajímavá doba.

Začátky ale musely být v tak odlišné kultuře těžké. Nakonec jste tam zůstala šest let. Jak tu dobu hodnotíte?

Šest let jsem v Číně žila a dalších více než 10 let tam létala na projekty. Začátky byly hodně těžké. Neznala jsem čínštinu, oni tehdy až na výjimky neuměli anglicky. Asie v roce 2005 byla úplně jiná, než je dnes. Teď už se tam anglicky domluvíte, všichni taky máme v kapse smartphone a v něm Google překladač. Vzpomínám si, že jsem na začátku chodila kilometr a půl denně, abych se vůbec dostala do knihovny na internet a mohla jsem napsat e-mail, protože jsme nemohli používat internet v práci (směje se). Bylo velmi málo lidí, co tam vydrželi víc než rok. Bylo to náročné nejen mentálně, ale i fyzicky. Třeba se tam málo topilo, v kanceláři jsme běžně měli 14 stupňů. Doma měl člověk také obrovskou zimu. Budovy nešly vytopit, protože nebyly zateplené. K tomu ještě pracovní stres a přitom potřeba podávat konstantně skvělé pracovní výsledky. Byl tam i obrovský kulturní rozdíl, Asiaté myslí skutečně jinak. Bylo to velmi náročné.

A co vám pobyt v Číně dal?

Zjistila jsem, že nejde jen o výsledek, ale že je důležitý i proces vzniku. I když jsme třeba soutěž nevyhráli, posunulo nás to a díky tomu získali jiné zakázky na podobných projektech. Pochopila jsem, jak důležití jsou lidé, se kterými pracujete. Byla jsem hozená do vody a musela jsem plavat. Měla jsem obrovskou zodpovědnost vůči našim klientům, protože jsme pracovali na zakázkách za miliardy dolarů. Byla to vyjimečná zkušenost a hodně jsem se toho tam naučila. Třeba i to, že každá krize je příležitost, jak říkají Číňané.

Na vašem kontě je 26 navržených mrakodrapů, čtyři postavené a pátý se bude stavět. Na přednášce jste ale zmínila, že pro vás je jedním z nedůležitějších nerealizovaný projekt Agriculture Logistic Center z roku 2008. Proč?

Byla to práce na gigantické multifunkčním projektu se zastavěnou plochou 250 000 m², jehož součástí byl i super high rise building – mrakodrap měřící 348 metrů. Pracovala jsem na něm více než sto hodin týdně, navíc během Vánoc. Měla to být šroubovicová stavba, jejíž půdorys se na každém patře pootočil o jeden stupeň. Zapotřebí bylo vyvinout nosnou konstrukci, kterou do té doby v Číně nepoužili a neznali. Tehdy něco nevídaného. Byla to obrovská výzva jak pro mě, tak pro celý tým. Bohužel stavba byla projektována v období nástupu hospodářské krize a neuskutečnila se. Získali jsme ale ocenění za nejlepší projekt a díky tomu mě i oslovila architektka Zaha Hadid a nabídla mi vedení čínské pobočky.

Zmínila jste, že vaším ‚srdcovým‘ projektem, zcela odlišným od projektování mrakodrapu, byla práce na návrhu obnovy katedrály Notre-Dame. Zúčastnila jste se mezinárodní soutěže a chtěla stavbě dát i hodně ze soudobých a přiznaným technologií. Proč?

Gotické katedrály jsou high-tech stavby tehdejší doby. Stavitelé na nich použili zcela převratný konstrukční systém. Gotický sloh byl ve své době naprosto revoluční. Zkrátka čistá konstrukční dokonalost. Začala jsem studovat všechny podklady a zjišťovala jsem, že stavba během staletí procházela několika rekonstrukcemi. Nikdy to nerekonstruovali naprosto přesně, vždy tam zanechali nějaký vzkaz pro další generace. Vycházela jsem z teze, že i když se budeme snažit, stejně to nebude už to původní dřevo a bude vidět, že je to replika. Říkala jsem si, že je lepší to přiznat, být autentičtí a promítnout tam, jaké technologie používáme my ve třetím tisíciletí. I proto jsem se rozhodla v místě, kde se propadl strop, na křížení dvou lodí, vložit dvojitou spirálu, která měla evokovat naše DNA nebo i Jakobův nebeský žebřík, na který odkazovaly symboly katedrály. Chtěla jsem, aby prosklení bylo potištěné texty ze 13. století a aby fungovaly jako solární panely. Už jsem dokončovala návrh, když tu mezinárodní soutěž zrušili. Mám ale certifikát od francouzského prezidenta, ve kterém mi děkuje, že jsem se zapojila (úsměv).

Zaujalo mě, že neprojektujete jen ty obrovské stavby byznysového charakteru, ale vyprojektovala jste třeba kavárny nebo knihovnu v Nové Kaledonii, kde jste dlouho žila. Dá se říci, že tam máte větší odezvu od lidí, kterým stavba slouží?

Ano, u drobnějších realizací je zpětná vazba přímější, často slyšíte, jak lidé mluví o tom, že se jim prostor líbí. U těch velkých staveb vám to nikdo neřekne. Ani neví, že jste to navrhovali vy. Spíš vás potěší, když vidíte, jak ten prostor žije. Na malých projektech si hlavně uvědomíte, jak důležitý je detail. A když potom pracujete na velkých zadáních a vnesete tam ty detaily, postupujete mnohem rychleji a efektivněji. A jak se říká: 'démon tkví v detailu' a u architektury obzvlášť. I když se navrhuje mrakodrapy, každý centimetr v jejich půdorysu hraje důležitou roli.

Mrakodrapy může někdo vnímat jako takový etalon kapitalismu, jiný zase jako ekologickou stavbu, protože nezabírá mnoho místa. Jak to vnímáte vy?

Mrakodrap je neekologičtější stavba, protože zabírá malou plochu. Zabraňuje roztahování měst do krajiny a šetří tím ornou půdu, která má být primárně využita pro zemědělství. Umožňují také vytvořit města krátkých vzdáleností, kde máte v perimetru patnácti minut všechny důležité služby a nemusíte používat auto. Minimalizuje to i městskou infrastrukturu – nutnost rozšiřování dálnic, mostů, inženýrských sítí, protože města zůstávají kompaktní. Snižuje to uhlíkovou stopu, kterou způsobuje každodenní dojíždění. Zároveň to zlepšuje zdraví, protože se lidé více hýbou a méně sedí v autě. Lépe v takových čtvrtích fungují služby a v neposlední řadě to šetří i peníze daňových poplatníků za prostředky vynaložené na stavbu/údržbu nákladné infrastruktury. Navíc v roce 2030 bude více než 80 procent lidí bydlet v metropolích a stěhovat se do měst. Myslím ale, že mrakodrapy by se měly navrhovat jiným způsobem, než v 80. letech. Měly by být spíše takové vertikální vesnice a komunity. Dají se tam navrhnout prostory, kde se lidé budou setkávat, nejen potkávat, a kde mezi nimi vznikne interakce. A začnou spolupracovat, vytvářet zase nějaké další hodnoty. A bude to mít lidský přesah. Myslím, že stěžejní je živý parter, který integruje stavbu do města. Aby to nebyla jen solitérní stavba oddělená velkou komunikací, ale stala se přirozenou součástí města. Třeba v Hongkongu je běžné, že vstupní lobby je veřejný prostor, takové klimatizované náměstí.

Jakou stavbu byste ještě chtěla vyprojektovat?

Mrakodrap a galerii nebo muzeum. Ideálně mrakodrap s galerií. Mohou pak vznikat nové typologie, které by si dosud nikdo nedokázal představit. Může to skvěle fungovat.

Kromě toho, že jste architektkou, dnes působíte v pražském ateliéru CASUA jako Principal Architect (hlavní architekt), napsala jste také dvě knihy. Architektura kreativního myšlení je především o dovednosti podívat se na věci neotřele.

Kreativita je stěžejní dovednost, které se může člověk naučit a měla by se podle mě probírat ve škole. Všechny děti kreativitu mají, ale postupem času o ni přicházejí. Sama jsem ji začala v sobě znovu hledat. Kreativita není spojená jen s architekturou nebo uměním, ale pomáhá nám v životě vymyslet nová řešení našich každodenních problémů. Obě knihy (*druhou jsou Vzpomínky na jižní Pacifik, pozn. redakce*) jsem napsala během pandemie covidu. Měla jsem pocit, že bych své zkušenosti, jak se dostat ze složitých situací, měla sepsat a předat a také se z několika dlouhých lockdownů vypsát.

Vaše životní cesta je inspirativní. Co byste doporučila našim studentům, nejen architektury?

Je velmi důležité, abyste měli svoji vizi, kam chcete jít nebo co chcete dělat, a pak je jedno, jak se k té vizi budete blížit. Je to podobné, jako když plujete na plachetnici. Pohybujete se cik-cak, někdy

rychleji, jindy pomaleji, podle toho, jak fouká vítr. Ale ten maják – tu osobní vizi, ukazující vám světlo, byste měli pořád vidět. Pro každého je osobní úspěch něco úplně jiného. To si musí nadefinovat každý sám. Ale musí překonat strach, jít si za tím a nesmí se bát neúspěchu. Zkrátka, musí se stát architektem vlastního života (úsměv).

Adam Pluhař

Ing. Arch. Eva Le Peutrec FEng. (rozená Hendrychová)

(* 1980)

Absolvovala Fakultu architektury TUL, vedoucím její diplomové práce byl profesor Jiří Suchomel. V roce 2002 odjela na stáž do San Franciska, kde pracovala v architektonické kanceláři Cee Architects v rámci povinné roční školní praxe. Praxi o další rok prodloužila. Po dokončení školy odjela do Asie, kde si našla práci v Šanghaji a podílela se na obřím stavebním boomu. Ve dvaceti šesti letech projektovala svůj první mrakodrap v centru Šanghaje. Vyprojektovala 26 mrakodrapů – například Tiandu Tower, Hangzhou Agricultural Trading Center, Shenzhen Nanshan, Shishan Plaza. Založila E-STUDIO (www.evalepeutrec.com). Pracovala na pěti kontinentech. V jejím portfoliu jsou jak mrakodrapy, milionové město v Číně, velká multifunkční centra, hotel pro rodinu Lamborghini, dopravní stavby, kancelářské a rezidenční komplexy, tak i kulturní stavby. Patnáct let žila s bývalým manželem v Nové Kaledonii v Tichomoří. Kvůli zakázce mrakodrapu v Evropě a občanské válce v Nové Kaledonii se přestěhovala zpět do České republiky. Nyní působí v pražské architektonické a projektové kanceláři CASUA jako Principal Architect.

<https://tuni.tul.cz/a/z-tul-na-pet-kontinentu-architektka-eva-le-peutrec-166464.html>